

Arrest

nr. 86 700 van 31 augustus 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 12 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en van Georgische origine te zijn. U bent afkomstig uit Tbilisi, Georgië maar bent wettelijk geregistreerd in Didube. Sinds 1998 bent u religieus gehuwd met M. K. (...)(O.V. 6.792.362) met wie u één zoon heeft, G. A. (...).

Uw problemen zijn ontstaan omwille van uw politieke activiteiten. U was zelf geen lid van enige politieke partij maar nam deel aan verschillende betogingen in uw thuisland samen met uw vrienden die wel lid waren van een partij.

In februari 2011 kwamen personen van de ordehandhaving naar uw thuis toen u niet aanwezig was en vertelden tegen uw moeder dat u naar het politiedepartement moest gaan. U contacteerde een schoolvriendin die bij de politie werkte en zij kwam te weten dat er geen officiële zaak tegen u liep. U besloot daarom niet op deze convocatie in te gaan.

Midden februari 2011 kwamen onbekende personen 's morgens naar uw thuis en stelden vragen over u aan uw moeder of zus. U ontmoette die dag uw vriend, D. D. J. (...), in de buurt omdat jullie de moeder van een andere vriend die gearresteerd werd, wilden bezoeken. Toen uw vriend even weg was, kwamen onbekende personen van de ordehandhaving naar u toe en stelden vragen over uw vriend. Uw vriend was een journalist en deze onbekende personen wilden een diskette van hem verkrijgen. Op deze diskette had hij een demonstratie gefilmd hetgeen de autoriteiten niet apprecieerden. Deze ordehandavingspersonen wilden dat u de auto verliet hetgeen u weigerde. Er ontstond een gevecht waarna u bewusteloos raakte. Gedurende een week lag u in het ziekenhuis in Tbilisi. Tijdens uw verblijf in het ziekenhuis ontmoetten uw belagers eveneens uw vrouw, maar u herinnert het zich niet meer.

In de lente van 2011 probeerde u voor een eerste maal, samen met uw vrouw, het land te verlaten. Echter, op de luchthaven werd u tegengehouden door de politie en uw documenten werden gedurende acht uur onderzocht.

Uw vrouw ondervond geen problemen en reisde verder naar België. Zij vroeg op 31 maart 2011 asiel aan maar werd geweigerd door de beslissing van het Commissariaat-generaal op 12 december 2011. Haar asielrelaas is gebaseerd op basis van uw problemen maar werd ongeloofwaardig geacht onder meer omwille van verschillende vaagheden en onduidelijkheden betreffende kernelementen van jullie asielrelaas, en betreffende de evolutie van jullie problemen.

Na uw mislukte vluchtpoging vroeg u een nieuw internationaal paspoort aan en vertrok u in december 2011 richting België via Trapson, Turkije en Polen. U kwam in België aan op 4 december 2011 en vroeg op 6 december 2011 asiel aan.

Na uw vlucht uit uw land van herkomst vernam u van uw moeder dat uw belagers nog twee of driemaal langskwamen.

Vóór deze problemen in februari 2011 werd u in oktober of november 2007 voor een eerste maal gearresteerd op basis van het verstoren van de openbare orde en u zat gedurende vier of meer dan vijf maanden in de gevangenis.

Een tweede maal werd u na Nieuwjaar 2010 gearresteerd op basis van verboden wapenbezit. U had een klein mesje bij zich dat bij een controle ontdekt werd. Gedurende vier maanden zat u in de gevangenis toen u in mei 2010 werd vrijgelaten.

Ook uw broer en neef kennen problemen in uw land van herkomst omdat ze hun boetes vaak niet betaalden en er dan een zaak tegen hen gefabriceerd werd.

Tot slot vermeldt u nog dat u in 1995 verwond geraakte en dat de dader van die aanval toen verdween. Echter recent kwam hij weer boven water en zijn familielid is aangesteld als aanklager. Ook hij kwam naar uw thuis en vroeg achter u.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart neer.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“U vreest dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst gearresteerd zal worden omwille van uw deelname aan de verschillende betogingen in uw thuisland.

Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote M. K. (...) (O.V. 6.792.362) op 12 december 2011 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag beroept op dezelfde elementen die door uw echtgenote werden aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, wordt hierdoor ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen reeds aangetast.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw vrouw werd genomen, wordt verwezen naar de haar betekende beslissing, die zich in het administratieve dossier bevindt.

Uw eigen verklaringen kunnen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van uw vrouw niet herstellen of verschonen, integendeel.

Vooreerst bleken er ernstige tegenstrijdigheden te zijn tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw, met betrekking tot verschillende kernelementen van jullie asielrelaas.

Met betrekking tot de aanval in februari 2011 lopen jullie versies van de feiten op vele vlakken uiteen.

Zo verklaart uw vrouw tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal dat jullie eind februari 2011 's avonds terug thuis kwamen na met vrienden afgesproken te hebben en dat u vervolgens rond 22 uur

brood ging kopen. (CGVS vrouw p. 17) Na 20 of 25 minuten keek uw vrouw uit het raam en zag zij u zwaar gewond naast de ingang van jullie huis liggen. (CGVS vrouw p. 17)

U verklaart daarentegen midden februari 2011 tegen 18 uur, niet laat, door onbekenden aangevallen geweest te zijn, toen u samen met uw vriend naar de moeder van een andere vriend wilde gaan. (CGVS p. 23 en 24) U werd vervolgens aangevallen in buurt van uw appartement, op tweehonderd meter van uw thuis. (CGVS p. 22)

Geconfronteerd met deze opmerkelijk en ernstige verschillen betreffende een kernincident in uw asielaanvraag, stelt u dat u zich de data niet meer herinnert, en dat het donker was. (CGVS p. 27) U stelt verder dat u zich niet herinnert of u brood wou kopen of naar de moeder van uw vriend wilde gaan. (CGVS p. 28)

Vervolgens verklaarde uw vrouw dat u gedurende twee weken in het ziekenhuis verbleef om te herstellen van uw gebroken linkerarm en verschillende blauwe plekken. (CGVS vrouw p. 18 en 19) U verklaart echter dat u gedurende één week in het ziekenhuis verbleef voor een hersenschudding, twee gebroken handen en blauwplekken. (CGVS p. 15) U verklaart dat uw rechterhand volledig in het gips zat en dat er twee vingers gefixeerd werden aan uw linkerhand. (CGVS p. 15)

Geconfronteerd met de verschillende tijdsduur van uw ziekenhuisopname stelt u dat het één week was, of tien dagen. (CGVS p. 28) Betreffende uw verwondingen stelt u dat u niet kan zeggen wat uw vrouw verklaard heeft, dat ze waarschijnlijk niet aandachtig was. (CGVS p. 28)

Verder werd u gevraagd of er tijdens uw ziekenhuisopname nog andere incidenten voorvielen waarop u stelt dat deze onbekenden uw vrouw één keer of twee keer ontmoetten maar wanneer dit was herinnert u zich niet. (CGVS p. 24) Het is al meer dan een jaar geleden en u was er niet bij, is uw verklaring voor uw geringe kennis. (CGVS p. 24)

Uw vrouw verklaart echter dat zij, toen u nog gehospitaliseerd was, werd bedreigd door drie onbekenden. (CGVS vrouw p. 19)

U werd geconfronteerd met uw vage kennis omtrent dit belangrijke asielfeit waarop u stelt dat uw vrouw inderdaad éénmaal werd bedreigd nadat u uit het ziekenhuis was. (CGVS p. 27)

Gewezen op het feit dat uw vrouw verklaarde dat zij bedreigd werd toen u nog in het ziekenhuis lag stelt u dat jullie er niet over spraken en dat u er niet aan wilt denken. (CGVS p. 27)

Daarenboven bleek uw vrouw geen melding te maken van uw maandenlange arrestaties in 2007 en 2010. Zij vermeldt enkel dat u in 2010 niet ernstig werd aangevallen tijdens gevechten met de ordehandhaving maar meer informatie heeft zij hierover niet want ze was er niet. (CGVS vrouw p. 15) U vermeldt echter beide, onterechte, arrestaties, in 2007 en 2010, en stelt dat u deze problemen opliep naar aanleiding van uw politieke activiteiten. (CGVS p. 17 tot 19)

U verklaart dat uw vrouw kennis had van beide arrestaties. (CGVS p. 17 en 20) U weet niet waarom uw vrouw deze twee arrestaties niet vermeldde tijdens haar interview en stelt dat ze misschien niet weet wat ze wel of niet moet zeggen. (CGVS p. 20)

Het Commissariaat-generaal kan deze verklaringen hoegenaamd niet aanvaarden aangezien deze tegenstrijdigheden en vergetelheden betrekking hebben op fundamentele elementen van uw asielaanvraag.

Niet alleen kwamen uw verklaringen betreffende de aanval midden februari 2011 niet overeen, tevens bleek u tegenstrijdige verklaringen af te leggen met betrekking tot uw maandenlange arrestaties in 2007 en 2010, hetgeen op ernstige wijze afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Het Commissariaat-generaal verwacht immers dat een aanval en maandenlange arrestatie, omwille van zijn indringende en drastische aard, in het geheugen van een asielaanvraagder en zijn familie gegrift staan, waardoor er hieromtrent gelijklopende verklaringen afgelegd kunnen worden, ook al betreffen het gebeurtenissen van een tijd geleden. Dit was in casu duidelijk niet het geval. Uw verklaringen met betrekking tot de aanval van februari 2011 vertoont op talrijke elementen verschillen met de verklaringen van uw vrouw, waardoor er zwaar getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Het is immers dit incident dat u en uw vrouw overtuigd hebben om te vertrekken.

Daarenboven blijkt uw vrouw geen kennis te hebben omtrent uw arrestaties in 2007 en 2010, hetgeen bijzonder opmerkelijk is, gezien de duur van beide arrestaties, respectievelijk vijf en vier maanden en de asielaanvraag die aan deze arrestaties ten gronde ligt.

De tegenstrijdige en onvolledige verklaringen betreffende uw asielaanvraag van zowel u als uw vrouw ondermijnen uw geloofwaardigheid op ernstige wijze.

Ten tweede bleek uw kennis met betrekking tot bepaalde asielfeiten onvoldoende te zijn.

Zo kon u niet vertellen wanneer u in 2007 gearresteerd werd, noch naar aanleiding van welke betoging u opgepakt werd, hetgeen de link is tussen deze arrestatie en uw asielaanvraag. Zo stelt u dat u zich de datum van de betoging niet meer herinnert, oktober of november, maar vermoedt dat het november is. (CGVS p. 19) U herinnert zich niet meer specifiek tot wanneer u in de gevangenis verbleef na uw eerste arrestatie, misschien tot april of mei 2008. (CGVS p. 18) Ook de datum van uw gevecht in februari 2011

kan u niet geven, u stelt enkel dat het midden februari 2011 was, de exacte datum herinnert u zich niet meer. (CGVS p. 21) De datum van uw ziekenhuisverblijf herinnert u zich eveneens niet meer. (CGVS p. 23)

Met betrekking tot de bedreigingen van uw vrouw stelt u dat uw belagers haar één of twee keer ontmoetten maar u herinnert het zich niet. (CGVS p. 24) U herinnert zich niet wanneer deze ontmoetingen plaatsvonden en stelt dat u zich geen details herinnert. (CGVS p. 24) U weet niet wat deze personen tegen uw vrouw zeiden, noch kan u vertellen met hoeveel ze exact waren, enkel dat het er twee of drie waren. (CGVS p. 27)

U verklaart uw geringe kennis over deze incidenten door het feit dat er meer dan een jaar voorbij is, en dat u er zelf niet bij was. (CGVS p. 24)

Daarenboven stelt u dat er een betoging op de diskette van uw vriend te zien was, maar welke betoging precies weet u niet zeker, ofwel november 2007 of 2008. (CGVS p. 25)

Tot slot stelt u dat uw belagers twee of drie keer langskwamen na uw vertrek uit uw land van herkomst maar u weet het niet zeker. (CGVS p. 26) U weet niet of er enige oproepingsbrieven aangekomen zijn. (CGVS p. 26) Of u officieel gezocht wordt moet u nog uitklaren. (CGVS p. 28)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk uw arrestatie in 2007 en uw aanval in februari 2011 evenals de daaropvolgende asielincidenten, kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven.

Zo heeft u moeite met de situering van bepaalde incidenten waarrond uw asielaanvraag draait. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. In casu heeft u dit niet gedaan.

Zo is uw uitermate geringe kennis betreffende de bedreigingen van uw vrouw of de inhoud van de diskette van uw vriend, onverschoonbaar voor het Commissariaat-generaal. Het feit dat deze incidenten zich een tijd geleden afspeelden of dat u niet aanwezig was, doet niets af ter zake. Eveneens had u ruimschoots de mogelijkheid om bepaalde asielgerelateerde incidenten, zoals de bedreigingen van uw vrouw, met haar te bespreken en hieromtrent informatie te verkrijgen. U stelt dat jullie er niet over praatten en dat u er niet aan wilt denken. (CGVS p. 27)

Bovendien blijkt u beperkte kennis te hebben met betrekking tot de incidenten na uw vertrek uit uw thuisland. U kan niet precies vertellen wanneer of hoeveel keer uw belagers langskwamen en stelt dat u uw huidige positie aan het uitklaren bent via een vriend. (CGVS p. 28) Deze persoon wilt u niet identificeren en stelt enkel dat hij niet bij de politie werkt. (CGVS p. 28 en 29) U stelt vaag dat hij misschien via uw zaak gaat uitzoeken. (CGVS p. 29)

Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid en een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de oorzaak van deze problemen.

Ten derde stelt het Commissariaat-generaal zich ernstige vragen met betrekking tot uw houding.

Vooreerst is het allerminst aannemelijk is dat een asielzoeker, die vervolgd wordt en mishandeld geweest is door de autoriteiten, zich spontaan bij de autoriteiten gaat aanbieden om uw internationaal paspoort terug te krijgen, en als dat niet lukt, een nieuw internationaal paspoort te verkrijgen. Zo verklaart u immers dat de politie uw paspoort afpakte op de luchthaven na uw initiële vlucht in de lente van 2011 ter controle van uw documenten. (CGVS p. 8 en 10)

Vervolgens ging u de volgende dag naar het politiedepartement om uw paspoort op te halen, hetgeen de autoriteiten u verteld hadden te doen. (CGVS p. 7) Echter, u wachtte een uur, en vermoedde dat de autoriteiten niet van plan waren om uw paspoort terug te geven, waarna u vertrok. (CGVS p. 7)

Vervolgens gaat u binnen de maand naar het paspoortendepartement en verkrijgt er op legale manier uw nieuwe paspoort. (CGVS p. 7 en 11)

Geconfronteerd met deze onaannemelijke handelingen gezien uw verklaarde asielproblemen in uw land van herkomst, verklaart u dat de autoriteiten toch alles controleren, dat ze toch alles wisten wat u zou doen. (CGVS p. 27)

Het Commissariaat-generaal wijst uw verklaring voor deze handeling af en stelt dat het redelijkerwijs van een asielzoeker verwacht mag worden dat zijn handelingen in overeenstemming zijn met zijn verklaarde vrees, hetgeen in casu niet het geval is. Vooreerst besluit u om vrijwillig naar het politiedepartement terug te keren om uw internationaal paspoort op te halen, ondanks het feit dat u in het verleden, volgens u op basis van gefabriceerde redenen, tweemaal maandenlang gearresteerd werd, en daarenboven recentelijk zwaar verwond geraakte door personen in de

ordehandhaving. Wanneer u uw paspoort niet verkrijgt, besluit u dan een maand later naar het paspoortdepartement te gaan om een nieuw document te verkrijgen. (CGVS p. 7)

Dit is allerminst aannemelijk gedrag gezien het grote risico dat u loopt om gearresteerd te worden, hetgeen u vreest, of gezien het risico dat uw reisplannen hierdoor aan de overheid onthuld zouden worden.

Het is daarom onlogisch en geheel onaannemelijk dat u, die op het punt stond te vluchten in de lente van 2011 en wiens plannen gedwarsboemd werden omwille van serieuze en zware problemen met de overheid, toch naar deze overheid trekt om een internationaal paspoort aan te vragen. Ook uw gelaten verklaring dat de overheid toch alles wist wat u zou doen, kan uw risicovolle en ondoordachte houding niet verschonen, waardoor uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw vrees ernstig aangetast wordt.

Bovendien is de tweede vluchtpoging pas in december 2011, negen maanden later, en waarbij u zich niet verborgen houdt voor de autoriteiten.

Dit doet ernstige twijfels rijzen met betrekking tot de ernst en de geloofwaardigheid van uw asielproblemen.

Bijkomend moet opgemerkt worden dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet in overeenstemming te zijn met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt u enkel melding van uw twee arrestaties en het feit dat deze incidenten verband houden met uw deelname aan de protestacties. (CGVS-verslag, vraag 3.5) U maakt geen enkele melding van de aanval in februari 2011, noch van het bezwarend materiaal van uw vriend Dato David Jgenti, de oorzaak van deze aanval. U vermeldt eveneens de bedreigingen ten overstaan van uw vrouw tijdens uw ziekenhuisopname niet.

U verklaart deze omissies door het feit dat het u niet gevraagd werd. (CGVS p. 27) Echter, het Commissariaat-generaal verwacht van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven dat hij alle elementen van zijn asielaanvraag op een correcte en volledige wijze verklaart in alle fasen van zijn asielprocedure.

Het feit dat u de directe aanleiding van uw vlucht, zijnde de aanval in februari 2011, en de daaropvolgende bedreigingen van uw vrouw, evenals de belangrijke betrokkenheid van uw vriend in uw asielverhaal, vergeet te vermelden doet op manifeeste wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Daarnaast kon u de Belgische asielinstanties geen enkel begin van bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

U slaagde er niet in de Belgische asielinstanties enig document voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo kon u geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de, volgens u, valselijk arrestaties in 2007 en 2010, noch van enige medische problemen na de aanval in februari 2011. Daarenboven kunnen de documenten die u wel voorlegt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Uw identiteitskaart bewijst op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal. Dit document is echter niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 april 2012 aan dat elke asielaanvraag op haar eigen merites moet worden beoordeeld en dat de asielaanvraag van verzoeker "niet zonder meer kan worden afgewezen omwille van het feit dat de asielaanvraag van zijn echtgenote werd afgewezen"; volgens verzoeker kan dit zeker niet wanneer hij niet verwijst naar haar problemen maar zij naar de zijne.

Waar de commissaris-generaal enkele tegenstrijdigheden vaststelt tussen de verklaringen van verzoeker en die van zijn echtgenote, laat hij gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 4) hij "waarschijnlijk door het feit dat hij bewusteloos geslagen is geworden tijdens het incident eind februari 2011, hij zich niet precies herinnert wanneer en in welke omstandigheden het gevecht is gebeurd" en dat hij daarom verklaarde zich de data niet meer goed te herinneren. Hij wijst er tevens op dat het donker was en dat hij zich niet herinnert of hij nu brood wou kopen of naar de moeder van zijn vriend wilde gaan. Het feit dat zijn vrouw hem zwaargewond naast de ingang van hun huis zag liggen is volgens verzoeker niet in

contradictie met zijn verklaring dat hij werd aangevallen op 200 meter van zijn thuis (zie het verzoekschrift, p. 5) *“gezien het goed mogelijk is dat hij zich tijdens de aanval of in half bewusteloze toestand dichterbij zijn appartement heeft begeven”*.

Wat betreft de verschillende verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande zijn verwondingen, acht verzoeker het niet onwaarschijnlijk dat zijn vrouw enkel over één ledemaat heeft gesproken, maar daarbij links en rechts verwisselde.

Aangaande de tijdspanne van zijn ziekenhuisopname, bevestigt verzoeker dat hij toen tien dagen in het ziekenhuis gelegen heeft en laat hij gelden dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn echtgenote dit omschreven heeft als twee weken.

Verder benadrukt hij dat (zie het verzoekschrift, p. 6) zijn echtgenote *“waarschijnlijk enkel de onmiddellijke aanleiding voor de vlucht uit Georgië heeft naar voor gebracht, en geen aandacht heeft besteed aan vroegere gebeurtenissen die slechts van ver in verband staan met deze vlucht”*.

Waar de commissaris-generaal verzoeker ten laste legt dat zijn kennis met betrekking tot bepaalde asielfeiten onvoldoende is, wijst verzoeker er op dat hij sinds zijn gevecht in februari 2011 ernstige geheugenproblemen heeft, moeilijk de gebeurtenissen in de tijd kan situeren en van heel wat gebeurtenissen alleen maar de contouren kent en geen details.

Verzoeker argumenteert verder dat de autoriteiten paspoorten afleveren (zie het verzoekschrift, p. 7) *“zonder controle van lopende procedures, opsporingen of van het strafregister”*, dat het zulke instanties vooreerst te doen is *“om betaling daarvoor te incasseren”* en dat men aldus gerust het risico kan lopen om een paspoort te gaan vragen, zelfs wanneer er incidenten met de autoriteiten zijn geweest.

Aangaande het feit dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, voert verzoeker aan dat het eerste verhoorbepert was, dat hem enkele vragen werden gesteld en dat hij (zie het verzoekschrift, p. 7) *“niet wist dat hij alle elementen van zijn asielrelaas diende naar voor te brengen”*; hij wist dat hij later op een meer diepgaande manier gehoord zou worden *“waarbij de eigenlijke controle van zijn asielrelaas zou gebeuren”*.

Verzoeker vraagt van hem de status van vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 8) *“voor verdere afhandeling”*.

2.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “vreemdelingenwet”) bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker aanvoert dat elke asielaanvraag op haar eigen merites moet worden beoordeeld en dat de asielaanvraag van verzoeker *“niet zonder meer kan worden afgewezen omwille van het feit dat de asielaanvraag van zijn echtgenote werd afgewezen”*, wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing die in hoofde van verzoeker werd genomen, niet enkel gestoeld werd op de weigeringsbeslissing van diens echtgenote.

Wel kon de commissaris-generaal zijn beslissing terecht aanvagen met de opmerking dat: *“Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag beroept op dezelfde elementen die door uw echtgenote werden aangehaald in het kader van haar asielaanvraag, wordt hierdoor ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen reeds aangetast.”*

De commissaris-generaal heeft de bestreden beslissing eveneens genomen op basis van verzoekers onaannemelijk vage kennis omtrent bepaalde asielfeiten, zijn gebrek aan interesse, zijn onaannemelijke houding met betrekking tot zijn paspoort, alsook op basis van het feit dat verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzalen en het feit dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door hem voorgehouden problemen.

Waar de bestreden beslissing ook verschillen in de verklaringen van verzoeker en zijn vrouw aanhaalt, wijst de Raad er op dat het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Zo stelde de Raad vast dat verzoeker en zijn echtgenote inconsistente verklaringen aflegde met betrekking tot de aanval in februari 2011, de tijdsperiode van verzoekers ziekenhuisopname, zijn verwondingen, eventuele incidenten tijdens verzoekers ziekenhuisopname en de maandenlange arrestaties in 2007 en 2010.

Aangaande het incident van februari 2011 voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij *“waarschijnlijk door het feit dat hij bewusteloos geslagen is geworden tijdens het incident eind februari 2011, hij zich niet precies herinnert wanneer en in welke omstandigheden het gevecht is gebeurd”*, dat het donker was en dat hij zich niet herinnert of hij brood wou kopen of naar de moeder van zijn vriend wilde gaan.

Van een asielzoeker kan evenwel verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Het feit dat zijn vrouw hem zwaargewond naast de ingang van hun huis zag liggen is volgens verzoeker niet in contradictie met zijn verklaring dat hij werd aangevallen op 200 meter van zijn thuis *“gezien het goed mogelijk is dat hij zich tijdens de aanval of in half bewusteloze toestand dichterbij zijn appartement heeft begeven”*.

De Raad stelt vast dat dit slechts een post-factum verklaring betreft die geenszins zijn weerslag vindt in het administratief dossier. Geconfronteerd met het feit dat zijn echtgenote verklaarde dat ze hem vond aan de ingang van hun huis, terwijl verzoeker zelf verklaarde dat het gevecht op 200 meter van zijn huis plaatsvond en dat zijn buur hem naar het ziekenhuis bracht, antwoordde verzoeker: *“Mijn buur bracht mij naar het ziekenhuis, ik weet niet of mijn vrouw er was of niet. We spraken er niet over”*. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker zich *“zich tijdens de aanval of in half bewusteloze toestand dichterbij zijn appartement heeft begeven”*.

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat het niet aannemelijk is dat de verklaringen van verzoeker omtrent de aanval in februari 2011, niet overeenstemmen met die van zijn echtgenote, temeer gezien het dit incident is dat verzoeker en zijn vrouw overtuigd heeft te vertrekken. Wat betreft het verschil in de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote aangaande zijn verwondingen, vindt verzoeker het niet onwaarschijnlijk dat zijn vrouw enkel over één lidmaat heeft gesproken, maar links en rechts daarbij verwisselde. Aangaande de tijdspanne van zijn ziekenhuisopname, bevestigt verzoeker dat hij toen tien dagen in het ziekenhuis gelegen heeft en laat hij gelden dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn echtgenote dit omschreven heeft als twee weken. Opnieuw stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het vergoelijken van de verschillen zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motivering, die steun vindt in het administratief dossier, weerleggen.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker nog dat zijn echtgenote *“waarschijnlijk enkel de onmiddellijke aanleiding voor de vlucht uit Georgië heeft naar voor gebracht, en geen aandacht heeft besteed aan vroegere gebeurtenissen die slechts van ver in verband staan met deze vlucht”*.

De Raad acht het echter niet geloofwaardig dat verzoekers echtgenote de arrestaties van 2007 en 2010 niet zou vermelden, gezien de duur ervan, respectievelijk vijf en vier maanden, en gezien verzoeker zelf verklaarde dat zij op de hoogte was van deze arrestaties.

Bovendien legde verzoeker zelf vage verklaringen af met betrekking tot zijn arrestatie in 2007, alsook aangaande het gevecht in februari 2011, zijn ziekenhuisopname, de bedreigingen van zijn vrouw en de betoging die te zien was op de diskette van de vriend die hij in februari 2011 ontmoette. Verzoeker weet evenmin hoe vaak zijn belagers nog langskwamen na zijn vertrek uit zijn land van herkomst, of er enige oproepingsbrieven aankwamen en of hij officieel gezocht wordt.

Dienaangaande wijst verzoeker er op dat hij sinds zijn gevecht in februari 2011 ernstige geheugenproblemen heeft, moeilijk de gebeurtenissen in de tijd kan situeren en van heel wat gebeurtenissen alleen maar de contouren kent en geen details.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen bewijs bijbrengt waaruit zou blijken dat hij aan geheugenproblemen lijdt. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielpcedure, noch dat de door hem voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag. Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker in staat was zijn asielaanvraag chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden en onwetendheden onverkort blijven gelden.

Bovendien benadrukt de Raad dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van een asielzoeker kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn vrees voor vervolging.

Verzoeker poneert verder dat de autoriteiten paspoorten afleveren *“zonder controle van lopende procedures, opsporingen of van het strafregister”*, dat het zulke instanties vooreerst te doen is *“om betaling daarvoor te incasseren”* en dat men aldus gerust het risico kan lopen om een paspoort te gaan vragen, zelfs wanneer er incidenten met de autoriteiten zijn geweest.

Deze beweringen, die verzoeker helemaal niet staft, doen evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker, die op het punt stond te vluchten in de lente van 2011 en wiens plannen gedwarsboemd werden omwille van serieuze en zware problemen met de overheid, toch naar de overheid trekt om een internationaal paspoort aan te vragen. Bovendien is de tweede vluchtpoging pas in december 2011, negen maanden later, en waarbij hij zich niet verborgen houdt voor de autoriteiten.

Deze vaststellingen keren zich inderdaad tegen de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen.

Aangaande het feit dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemmen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal, voert verzoeker aan dat het eerste verhoor beperkt was, dat hem enkele vragen werden gesteld en dat hij *“niet wist dat hij alle elementen van zijn asielaanvraag diende naar voor te brengen”*; hij wist dat hij later op een meer diepgaande manier gehoord zou worden *“waarbij de eigenlijke controle van zijn asielaanvraag zou gebeuren”*.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielaanvragen coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de

beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Dat verzoeker tijdens zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aldus geen enkele melding maakte van de aanval in februari 2011, het bezwarend materiaal dat zijn vriend had en de bedreigingen tegenover zijn vrouw, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, temeer gezien het incident in februari 2011 de directe aanleiding was van zijn vlucht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 15 februari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren

De aangevoerde grieven kunnen niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE